

FOU LLAVORS DE —L'AMBIGÚ—

de Santiago Sans

Premi Ignasi Iglésias 1981

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona

BIBLIOTECA TEATRAL

INSTITUT DEL TEATRE
Diputació de Barcelona

1900026052

BIBLIOTECA TEATRAL

12

FOU LLAVORS DE
L'AMBIGÚ...

Faula barrufa, vigília nocturna de
Santiago Sans

*salpicada amb alguns
acudits de la primera època
del setmanari «Papitu».*

Pròleg de Jaume Melendres

Premi Ignasi Iglésias 1981

849.

SANS FOU

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA
1983

BIBLIOTECA TEATRAL

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Palau Güell, carrer Nou de la Rambla, 3 i 5, Barcelona-1

Coberta de Joan Forgas i Xavier Costa.

Primera edició: gener 1983

© Santiago Sans Valls

Propietat d'aquesta edició (inclòs el disseny de la coberta):
Institut del Teatre, de Barcelona.

Realització: Edicions del Mall,
Apartat 108 - Sant Boi de Llobregat, Barcelona.

Imprès a: Lifusa, Maestro Juan Corrales, 82-84 - Esplugues (Barcelona)
Dipòsit legal: B. 41.894-1982
ISBN: 84-7456-140-X

PROGRAMA DEMÀ

Ningú no sap si els premis de textos de teatre són útils o no. Però l'Ignasi Iglésias 1981 té, com a mínim, dues virtuts.

En primer lloc, l'obra guanyadora *-Fou llavors de L'Ambigü...-* contribueix de forma clara a enderrocar la pretesa frontera que molts volen alçar entre els dramaturgs i els escenificadors. Vet aquí que, per obra i gràcia de la promesa institucional d'uns diners i d'una gasetilla al diari, un director d'escena s'ha revelat (o és que potser s'ha rebel·lat?) com a home de paper. Aquest simple fet (tenint en compte, sobretot, que Santiago Sans no fa faltes d'ortografia, ni de sintaxi, i a més a més escriu molt bé) capgira moltes prediccions. Es va vaticinar que el futur del teatre depenia de la capacitat dels dramaturgs d'esdevenir professionals de l'escenari, i Santiago Sans ens demostra que la liquidació de la frontera absurda es fa inversament: ell passa, ara, de les tres dimensions a les dues, sense sentir-se màrtir de res.

Però, per escriure, *Fou llavors de L'Ambigü...* té el gran mèrit de ser una obra totalment irrepresentable, per cara i complicada. Creia, fins ara, que jo ostentava el rècord català de les obres impossibles, però Santiago Sans l'ha superat sense cap dubte amb aquest text demogràficament massa dens i tècnicament fora de mida: ningú no disposarà mai de la fortuna necessària per a posar-lo dempeus. Però jo estic convençut que només amb creacions forassenyades com aquesta algun dia el teatre, arreu del món i a Catalunya, deixarà de ser la mera, simple, pobra reproducció d'uns models anacrònics. És des del paper que cal empènyer —la primera matèria més barata—, i Santiago Sans ho fa.

JAUME MELENDRES

TAULA

- 5 Programa demà, *per Jaume Melendres*.
- 13 Quadre primer: Titelles i dimonis.
- 29 Quadre segon: Compàs de tramoia.
- 37 Quadre tercer: Traïdors d'opereta.
- 51 Quadre quart: Lladres i «serenos».
- 67 Quadre cinquè: Nit de Carnaval.
- 77 Quadre sisè: Teló.